

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

ΚΑΘΕ

ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου

10 λεπτά 10

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ
— ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ —

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Α'

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 25 Οκτωβρίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμων αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 63

ΜΥΘΟΙ ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Κάτω από μια κολοκυθιά σαν κρυβιά μεγαλή, βροσίζαν τής κρυκάλει τους φυλόσοφοι διασάλοι και γάιρονταν τόν ίσκιό της, μιά και τήν άκκοπιά κι' άναχράζαν κι' έλεγαν πως δι φοβοϋνται πειά του Ναστροχόη το παθημα και τή σοφή του σιέψη άπίνου τους ανέλπιστα νέρθη και ν' έληθέψη. Κ' ή άμοιρη κολοκυθιά, σ' στρίγγλα ετονερή, ποϋ τών παιδιών σ' άνάγγελι να πείξη δι μπορεί, τόν τριανό άγναντεϋντας σπανά κεφάλια γύρα, γιά κολοκυθία τ' άκρεψέ, γενιά δική της στείρα, και λέει: «Γελάτε-κλαϋτε με, κολοκυθόπαιδιά μου, ποϋ να σ'ε πιάσω δι μπορώ και να σ'ε σπλώω χίμου.»

25 του Σεπτεμβρίου 1903

ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΘΕΟΣ

— ΕΝΑ ΕΡΓΟΝ

Κ' ΕΝΑ ΚΟΙΝΟΝ

«... Δε θα με νοιάσει αν ή Μόδα θελήσει άθριο να με σηκώσει εις τους ουρανούς όπως δε με νιασε, όταν τήν άνοιξη, νόμισε, πως μέριζε τ'ά Τζόταρα. Γιατί ή Τέγγη μου είναι ζωή σέ μένα. 'Ο κόσμος ποϋ περνάει γύρω μου, δι,τι κι' αν κάνει, κοπέλι της γίνεται.»

(Πρόλογος στος «Κούρους» Νοέμβρης του 1896).

Ένα δράμα του Καμπύση επαίχτηκε στο θέατρο. Κι' ο κόσμος δέν έφυγε κι' ο κόσμος δέν έγέλασε. Τάκουσαν μάλιστα με προσοχή. Οι περισσότεροι και τ'όνοιασαν. Άδιάφορο αν βρέθηκαν και μερικοί ποϋ τ'όκριναν τ'ό δράμα γι' άνούσιο, κι' άλλοι ποϋ τ'ό ειλπαν άνήθικο. Κι' ογδόντα στους εκατό να ειλτανε οι τελευταίοι, κακό να κάνουν δέν μπορούσανε. Άρκει ποϋ βρέθηκαν εικοσι να ένθουσιασθούν. Κ' οι εικοσι αυτοί, άρκετοι είναι για σήμερα. Θα γίνουν σαράντα αύριο. Και με τόν καιρό θα τραβήξουν κι' άλλους με τ'ό μέρος τους. Κ' έτσι σιγά σιγά θα σχηματιστή ένα κοινό ποϋ θα

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΔΟΥΓΚΑΝΙΣΤΗΣ

ζητήση τήν Άλήθεια και στο θέατρο και σε κάθε άλλη εκδήλωσι της Ζωής.

Αυτό τ'ό κοινό εζήτησε κι' ο Καμπύσης μαζί με τους λίγους ακόμη άληθινούς τεχνίτες, να δημιουργήση εδώ, στον τόπο των εύκολων θριαμβων και των τενεκεδένιων αξιών. Και γι' αυτό παραγωνρίστηκε τόσο ελευεινά και γι' αυτό έχλευάστηκε τόσο αδιάντροπα και γι' αυτό κατέθηκε τόσο νωρίς στον τάφο μ'

ένα πικρό χαμόγελο στα χείλια του—δι,χι χαμόγελο παρατόνου για τή παραγωνρίσι, αλλά χαμόγελο οικτου, ποϋ γεννάει ή συναίσθησι της ύπεροχής, για τους ταπεινούς.

‘Ο κόσμος ποϋ περνάει γύρω μου, δι,τι κι' αν κάνει κοπέλι της Τέγγης, κοπέλι της Άλήθειας, γίνεται. Τι κι' αν γελάη; Τι κι' αν δργιάζη γύρω της; Τι κι' αν τήν πετρεβολάη άκόμα; Θα σκλαβωθή μιά μέρα. Κο-